

Socialministeriets bemærkninger til skrivelse af 24. januar 1978 fra Byggefagenes Samvirke i København.

Byggefagenes Samvirke kritiserer generelt, at lovforslaget kun indeholder »satsændringer« og minimale forbedringer.

Socialministeriet skal bemærke, at det klart fremgår af lovforslaget, at der ikke er tale om en væsentlig udgiftsforøgelse som følge af lovforslaget. Derimod er der tale om en betydelig *omlægning* af erstatningerne, en omlægning, som først og fremmest tilgodeser arbejdstagere, der lider alvorligere arbejdsskader. Denne omlægning har på den anden side kunnet gennemføres således, at der også ydes erstatning i alle tilfælde, hvor der faktisk er lidt et tab.

Der henvises i øvrigt til socialministerens bemærkninger under samrådet idag, om tilblivelsen af lovforslaget.

1. Byggefagenes Samvirke i København anfører, at der ved lovforslaget sker en »tre-dobling af mindste invaliditetsgrad, der giver ret til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste«.

Hertil skal socialministeriet bemærke, at den mindste invaliditetsgrad, der giver ret til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter gældende lov er 5 pct.

I lovforslaget er der sket en omlægning af erstatningen fra en invaliditetserstatning til en erhvervsevnetabserstatning, således at erstatningen ikke længere skal udmåles efter en medicinsk invaliditetstabel, men derimod efter en konkret vurdering af skadelidtes tab af erhvervsevne, dvs. hans økonomiske tab. Undergrænsen for erhvervsevnetabserstatning er fastsat til 15 pct.

Erhvervsevnetabserstatning kan således ydes ved lige så små invaliditetsgrader som invaliditetserstatningen efter gældende lov, men beregningen af erstatningens størrelse ved en given invaliditetsgrad er ændret.

Der henvises til socialministeriets svar på socialudvalgets spørgsmål 11, 11a, 27 og 32.

2. I lovforslagets almindelige bemærkninger, punkt 3, udtales det, at bestemmelsen om en

undergrænse for erhvervsevnetabserstatning på 15 pct. tilsigter at sikre administrationen mulighed for at afvise dyberegående behandling af et stort antal udokumenterbare krav om erstatning for bagatelagte beløb som følge af mindre arbejdsskader. Byggefagenes Samvirke finder denne bemærkning kynisk.

Hertil skal socialministeriet bemærke, at der kun ganske sjældent forekommer erhvervsevnetab, der ikke kan vurderes til mindst 15 pct., hvorfor man ikke har haft betænkelighed ved at fastsætte – som minimum – erstatning svarende til 15 pct. erhvervsevnetab. Under udvalgsarbejdet med bestemmelsen blev der lagt vægt på, at bestemmelsen i videst muligt omfang blev gjort administrerbar. Såfremt der f. eks. slet ikke var blevet fastsat en nedre grænse, ville administrationen uundgåeligt modtage krav i stort omfang for bagatelaskader, hvor skadelidte ligefrem »tog chancen« for at få en erstatning uden egentlig at kunne dokumentere økonomisk tab af blot nogen betydning og varighed. Med fastsættelsen af en nedre procent-grænse har udvalget ment at kunne undgå de fleste helt urealistiske erstatningskrav.

Der henvises i øvrigt til socialministerens oplysninger til udvalget under samrådet idag.

3. Byggefagenes Samvirke kritiserer, at bestemmelsen i gældende lovs § 32, stk. 3, om at der ved erstatningsfastsættelsen skal tages hensyn til »særlige færdigheder, der kræves i vedkommendes sædvanlige erhverv«, ikke er medtaget i lovforslaget.

Hertil skal socialministeriet bemærke, at der også efter lovforslaget tages hensyn til sådanne særlige færdigheder. En særlig bestemmelse herom er imidlertid ikke nødvendig, når invaliditetserstatningen, der udmåles efter en medicinsk invaliditetstabel, i lovforslaget er afløst af en erhvervsevnetabserstatning, der udmåles efter skadelidtes rent faktiske økonomiske tab.